

Glyngøre d. 9. juli, 2026

Jeg har i dag valgt at melde mig ud af Folkekirken.

Det sker i protest mod Kirkeminister Ida Auken og den åbenlyse tilbøjelighed, der i disse år er begyndt at sammenblande demokrati og religion.

Det hører ikke hjemme i Danmark. Åndelig og religiøs tilknytning til en hvilken som helst styreform sigter mod fundamentalisme og ufrihed.

Det kan tolkes som at rette smed for bager, idet Folkekirken som sådan ikke har blandet sig i de politiske debatter. Alligevel kunne Københavns biskop have henvist de religiøse politikere til et af de mange sogne og kirker i gåafstand fra Christiansborg, frem for at tildele dem en huspræst på demokratiets arbejdsplads.

Endvidere er det ikke nogen mulighed for mig at sætte spørgsmålstegn ved demokratiske beslutninger; her må jeg finde mig i at være blandt et mindretal.

Jeg har gennem de sidste 25 – 30 år været ked af den islamofobi og det menneskesyn specielt Dansk Folkeparti har fået indslæbt. I nullerne var det præstefætrene Krarup og Langballe der førte an med en utilstedelig generalisering af islam, som de antog for at ville nedbryde demokratiet.

Det var ”fundamentalisternes magtkamp” der fiskede stemmer på de bagerste rækker.

I dag har denne tilbøjelighed stort set inficeret hele højrefløjen i dansk politik, og nået langt ind i Socialdemokratiet.

Vi skal være stolte af en grundlov med ytrings- og religionsfrihed. Men når politikere søger mod ”åndelig oprustning”, ”sindelagskontrol” og en sammenkobling af kristendom og demokrati, må jeg af samvittighedsgrunde reagere.

Der har de seneste år været en konkurrence visse partier imellem om at være de mest restriktive over for indvandring – specielt fra MENAPT-landene, hvor den muslimske tro er mest udbredt.

Jeg skal være den første til at indrømme, at indvandring kan være problemfyldt. Men det skal løses politisk og ikke gennem åndelig oprustning og folkekirkepræster på Christiansborg.

Vi burde gå den stik modsatte vej og dyrke religionsfriheden som et eksempel til efterfølgelse.

Vores Grundlov understøtter Folkekirken. Det er, som Kongehuset, et levn fra en anden tid og er til at leve med. Ingen af delene har ret meget med demokrati at gøre. Men samme lov giver mig trods alt en ytringsfrihed, der ikke blander sig i mit sindelag og min tro.

Med min udmelding af Folkekirken tager jeg næstekærligheden med mig som et kategorisk imperativ, for at vise et *inkluderende* demokratisk sindelag, der nysgerrigt vil lytte til andre kulturer.

Ved at stå udenfor Folkekirken kan jeg ikke identificeres med den tilbøjelighed, der har sat sig i bevægelse, og som jeg inderligt håber vi kan få sat en stopper for.

Jørgen Vangsted